

Sredi polja.

Sredi polja širnega je mak obstal,
 sredi polja mak strmeč zatrepetal,
 sredi polja zašumeli klasi,
 ko zapel je Āve zvon na vasi.
 Sredi polja širnega obstal je kmet,
 sredi polja sklonjen molil je zavzet,
 sredi polja znoj mu lil raz čelo,
 polje pa je vse zazelenelo ...

Ivana.

E. S. THOMSON — DRAG. HUMEK:

Mačka s smetišča.

(Dalje.)

arovali in negovali so torej »Kraljico« in so bili polni hvale o njej. Ona se je pa po možnosti izogibala ljudem in psom, ker je videla v njih zaklete sovraige. Gorje je raslo v njej, in pogledi so ji pogosto uhajali preko visokih plotov na sosedna dvorišča, kjer je menda kraljevala svoboda. Ob vsej pazljivosti so kraljico često zalotili na smetišču, ki ji je edino zbu-jalo prijetne spomine na prejšnje zlate dni svobode in stradanja. In ko so nekega večera odvažali smeti, je uporabila lepo priliko in je utekla skozi odprta vežna vrata ven na ulico.

Bilo je v hiši za njo krika in vika. A to ni motilo mačke. V dolgih skokih beži po ulici, da čimprej uteče neljubemu božanju in redni hrani in s svilo opaženi košarici. Že jo pozdravljajo prijetne vonjave od pristanišča. Ona pa beži in beži. Tupatam se ustavi in posluhne. Najtišji šelest jo požene v nov beg. Ob pristanišču je. Pot ji je odprta na sever in na jug. Neznano hrepenenje ji pravi, da bi se obrnila proti jugu. Pot je dolga in muke polna. Skozi skladišča, preko visokih skladalnic blaga in ob globokih morskih zajedah dospe proti jutru v kraje, ki jo pozdravljajo kot znanci. In ko pozlati jutranje solnce neskončno morje mestnih streh, se splazi mačka vsa utepena in lačna in napol ohromela skozi znano luknjo v plotu na svoje dvorišče in v svoj zabo, kjer je nekda, uzrla svet. Njen svet!

Po dolgem in izdatnem počitku se napoti po svojem kraljestvu, da bi poživila spomine ali pravzaprav, da bi odkrila kaj užitnega. Tedaj jo izpazi Japov zamorec.

»Oh, gospod, gospod!« kliče zamorec svojega gospodarja, »vrnila se je naša »Kraljica«, pojdite in pogledjte!« Jap priteče in kliče muco z